

Härkäpapua säilörehuksi?

Härkäpavun viljelyä puoltaa hyvä typensitojakyky, hernettäkin suurempi valkuaispitoisuus ja kohtalainen viljelyvarmuus. Härkäpapu vaatii melko pitkän kasvukauden. Kasvu-aika on noin 10 päivää pitempi kuin herneellä (Peltokasvilajikkeet 2010). Seoskasvustoissa kannattaa suosia myöhäisiä viljalajikkeita, jos kasvusto korjataan kokoviljasäilörehuksi. Härkäpavulle optimaalinen korjuu-aika on 3-4 viikkoa kukinnan alusta (Nurmirehujen tuotanto ja käyttö 2010). Viljan tulisi tähän vaiheeseen olla myöhäisellä maitotuleentumisasteella tai aikaisella taikinatuleentumisasteella. Hitaan alkukehityksen takia puhtaat härkäpapukasvustot ovat alttiita rikkakasveille. Härkäpapua voidaan viljellä kosteissa olosuhteissa, pellolla seisovaa vettä se ei tosin kestä kovin hyvin. Pitkät kuivat jaksot voivat aiheuttaa kasvustojen nuukahtamista ja pienentävät siemensatoa (McVicar ym. 2008). Härkäpapukasvustojen hallankestävyys kasvun alkuvaiheessa on melko hyvää (Holstmark 2007). Ongelmia voi aiheuttaa, kylmäjakso palkojen kehityksen alkuvaiheessa. Pakkasen vaurioittamat siemenet tummuvat ja muuttuvat vetisiksi (McVicar ym. 2008). Jos suurin osa paloista ja siemenistä on varioitunut, sato kannattaa korjata säilörehuksi.

Härkäpapu tuottaa hyvin vihermassaa. Lajikekokeissa vihermassan tuottavuus on ollut yhtä hyvää kuin herneen (Nurmirehujen tuotanto ja käyttö 2010). Kokoviljasäilörehuksi korjattaessa härkäpapupalkojen variseminen korjuuvaiheessa on ollut hyvin vähäistä. Käytännössä härkäpapuseoskasvustojen eräs etu ja haitta on vahva korsi. Tiheätkin kasvustot pysyvät rankalla sateella pystyssä, siinä missä herneseoskasvusto on jo laossa. Säilönnässä vahva korsi voi olla haasteellinen. Vahvat korret voivat puhkoa muovin ja rehun tiivistäminen voi olla hankalampaa. Korkeavalkuaispitoisuus kannattaa myös ottaa huomioon säilönnässä. Härkäpapuseoskasvustojen säilöntä on helpompaa kuin puhtaitten härkäpapukasvustojen, joiden puskurivaikutus on suuri. Vilja tuo seokseen tärkkelystä, joka helpottaa rehun säilöntää. Valkuaiskasvikokoviljaseoskasvuston rehun säilönnällinen laatu onnistuu ja säilyy paremmin, kun käytetään säilöntäainetta. Härkäpapukokoviljasäilörehun valkuaispitoisuus voi olla 2-3 % korkeampi kuin hernekokoviljasäilörehun. Raakavalkuaispitoisuus voi olla jopa 17 %. Yleensä raakavalkuaispitoisuus on välillä 14-15 %. Rehun maittavuus ja sulavuus on usein heikompaa kuin hernekokoviljarehujen. Härkäpapukaurakokoviljasäilörehun D-arvo on analyysituloksissa liikkunut 60-65 välillä. Muuntokelpoinen energia vastaavasti 9,0-9,5 MJ/kg ka.

Lähteet:

Holstmark, K. 2007. Ekologisk odling av åkerböna-Råd i praktiken. Jordbruksinformation 10. Jönköping, Sverige.

McVicar, R., Panchuk, K., Brenzil, C., Hartley, S., Pearse, P. 2008. Fababeen (www.agriculture.gov.sk.ca)

Nurmirehujen tuotanto ja käyttö, Tieto tuottamaan 132

Peltokasvilajikkeet 2010, Tieto tuottamaan 131

